

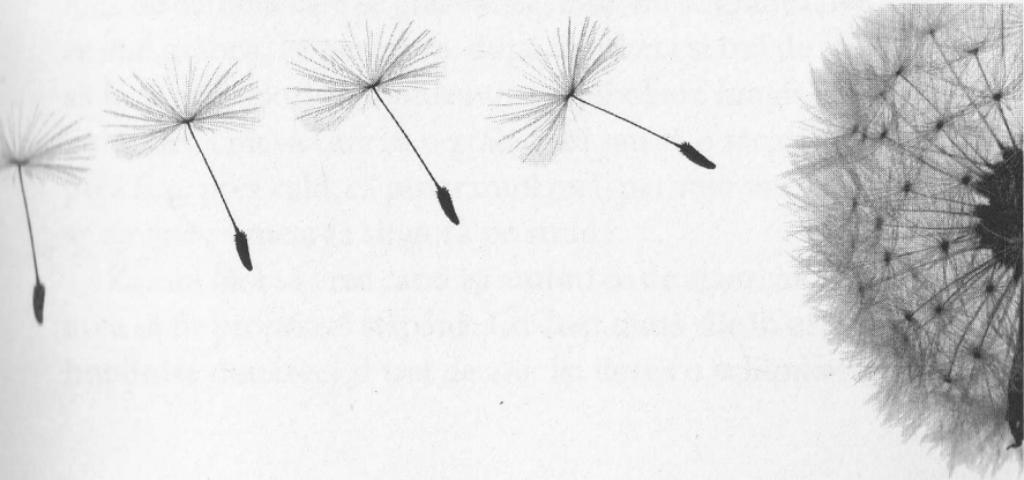
Libris RO
Denisa Claudia Raicu
Respect pentru oamenii și cărțile

Stelele din ochii tăi

2018

Plouă, și sufletul mi-e trist
Mă-ntreb cum am putere să rezist,
Să trec prin toate, să înfrunt destinul
Acum, că am sufletul amar ca și pelinul.
Să uit ce-am fost, să sper că voi învinge.
Să iert, să sper - mă voi convinge.
Să fiu ce nu am fost vreodată,
Să fiu puternică; chiar dacă am suferit și am tăcut,
Acum las totul în trecut.
De azi încep o viață nouă,
Privesc fascinată cum plouă.
Mă bucur de viață, rezist.
Și pot să spun: de-acum... EXIST.

Era ciudat pentru ea să își permită să se bucure de o simplă plimbare prin parc. Plouase, iar aerul era puțin cam rece pentru luna septembrie. Erin își ținea mâinile în buzunare și mergea cu pași mărunți. Vântul ușor făcu să îi vină părul pe față. Zâmbi, dar nu ridică mâna să îl îndepărteze. Acum putea să îl lase liber, fără să mai fie nevoie să îl țină coafat perfect, fără ca vreo șuviță să iasă din cocul ei fără cusur. Doamne, cât ura cocurile!

Îi plăcea sentimentul de libertate de care se bucura de câteva zile. Își promisese să însăși să nu își mai facă vreodată un coc. La fel cum își promisese să nu se mai lase influențată de nimeni, să nu mai depindă de cineva sau să lase pe cineva să ocupe un loc important în viața ei. Avea douăzeci și trei de ani. Douăzeci și trei de ani fusese marioneta perfectă. Încă nu-i venea să creadă că avusese curaj să plece. De fapt, să fugă.

Trecea pe lângă magazinele aglomerate, prin mulțimea de oameni care se grăbea. Ea, însă, nu se grăbea. Nu se *mai* grăbea. Își permitea, după douăzeci și trei de ani, să facă ce își dorise întotdeauna: o plimbare lungă, singură, fără cineva care să o grăbească sau să o săcâie că e prea frig, prea cald, că programul nu îi permite sau că nu se cuvine să meargă singură pe stradă.

Zâmbi fără să vrea când își aminti că de acum înainte avea să fie propria ei stăpână. Cu doar două zile în urmă, împlinise douăzeci și trei de ani. Își dorea o schimbare;

Respec de aceea și plecase și renunțase la viața ei de dinainte.

Avea să se descurce singură. Avea să fie liniștită, fericită și împlinită. Peste o săptămână începea să lucreze. Primese un post de editor adjunct al unei edituri prestigioase, un post care i se potrivea perfect și, pe care, cel mai important, și-l alese singură. Avea să se trezească singură dimineața. Să își pregătească singură mâncarea. Să mănânce ce vrea, când vrea, de unde vrea. Să mănânce sosuri multe, hamburgeri și pizza. Si tone de ciocolată. Să vadă toate filmele de dragoste pe care și le notase într-o agendă, dar pe care nu avuse voie să le urmărească. Să bea câtă cafea vrea și să fumeze fără să fie cineva care să o bată la cap. Avea să fie independentă. Job-ul ales de ea, salariul ei. Banii ei. Programul ei, timpul ei, pe care să și-l împartă cum vrea ea. Ce ciudat îi sună!

Dar până atunci avea de gând să viziteze cât mai mult din acel oraș și, spera ea, să se obișnuiască cu el. Se bucurase că optase pentru încălțările sport. Îmbrăcată lejer, cu o pereche de blugi, un pulovăr verde din cașmir și o geacă de piele, ieșise din casă în căutarea unui magazin de unde să își cumpere țigări.

Viciul ei, alături de cafea, reprezenta începutul unei zile perfecte. De fapt, avea mai multe vicii, printre care și ciocolata sau bomboanele cu lapte, cărora pur și simplu nu le putea rezista. Se încruntă ușor când își aminti scandalul groaznic din ziua în care mătușa ei maternă, cea care îi fusese tutore după moartea părinților ei, aflase că fumează. Tocmai terminase facultatea și nu trăsesese niciun fum în preajma ei.

Respect pentru ceea ce e cu astea în geanta ta?

Erin își privi mătușa surprinsă.

– Nu mă face să mă repet! Te-am întrebat ceva. Ce sunt astea?

– Țigări.

– Știu asta. Ce caută la tine în geantă?

– Sunt ale mele.

– Nu ți-e rușine?

– Nu! Ție nu ți-e rușine să îmi cotrobăi în geantă?

Olga își duse mâna liberă la frunte.

– Îndrăznești să... să țipi la mine?

Erin se ridică supărată de la birou, închizând laptopul la care lucrase până cu câteva momente în urmă.

– Olga, nu am chef de mai multe reproșuri.

Îi luă pachetul de țigări din mâna și ieși pe terasă. În spatele ei, Olga rămase stană de piatră preț de câteva momente, apoi se repezi în urma ei.

– Unde te duci?

Erin era în hol, căutând o brichetă în geantă.

– Să fumez o țigară.

– Să faci ce?

– Trag un fum. Spune-i cum vrei.

Îi întoarse din nou spatele și ieși nervoasă pe terasa din spatele casei.

– Din moment ce tocmai ai aflat că o fac, nu mai are rost să mă feresc.

Își aprinse țigara și trase un fum adânc.

– Nu îmi vine să cred!

– Nici mie.

– După ce m-am chinuit atâtia ani să te educ ca pe o domnișoară de societate, am investit atâtă timp și bani

În orele alea de etichetă și în școala ta, tu te comporti ca o destrăbălată și te apuci de fumat? Mâine poimâine îți găsesc droguri în geantă.

Erin o privea, trăgând adânc un fum.

– În primul rând, zise ea, dacă erai într-adevăr o doamnă de societate, cum pretinzi că ești, nu ai fi avut ce să cauți în geanta mea. În al doilea rând, școala nu mi-ai plătit-o tu, ci banii părinților mei, a căror dobândă crește simțitor cu fiecare zi. Un ban nu ai scos din buzunarul tău pentru mine, nici măcar pentru un măr. Apoi, am douăzeci și doi de ani și sunt perfect capabilă să decid singură dacă fumez sau nu, sau dacă aleg să mă droghez sau nu. Așa că renunță la critica asta a ta, pentru că m-am săturat.

Își încheie pledoaria cu un oftat adânc, strivind chiștocul cu talpa pantofului ei scump. Nu știa dacă se calmase datorită țigării sau a discursului ce tocmai îl ținuse în fața mătușii ei pe care nu o contrazisese niciodată în cei șaptesprezece ani de când rămăsese în custodia ei.

Dădu să plece, când Olga o prinse de încheietură.

– Unde te duci?

– În camera mea. Tocmai îmi editam CV-ul.

– La ce îți trebuie CV?

– Am de gând să îl trimit pentru un loc de muncă.

– Nu fi caraglioasă, pufni Olga. Nu îți trebuie nici CV, nici loc de muncă.

– Serios?

– L-ai întrebat pe Ben ce părere are?

– În legătură cu ce?

– Cu faptul că vrei să lucrezi.

– Nu am de ce să îl întreb pe el.

Te portă ca un copil mic și imatur. Firește că trebuie să îi ceri voie, doar va fi soțul tău.

– Renunță la ideea asta absurdă. Nu mă voi căsători cu nimeni...

Își înghiți vorbele când strânsoarea din jurul încheieturii ei se intensifică.

– Ascultă aici, idioato! Fața Olgăi era roșie de furie. Am investit șaptesprezece ani în tine. Șaptesprezece ani nenorociți, în care l-am blestemat pe fratele meu în fiecare minut pentru faptul că m-a numit custode al tău. Tot de atâtia ani aștept cu nerăbdare să te mărit și să scap de tine. Ben e perfect, e plin de bani, cu o carieră minunată în față. Nu voi pierde ocazia de a intra în familia lui și de a fi un fel de soacra a unui viitor ambasador al SUA în Italia. Gândește-te la poziția pe care o vom ocupa în societate.

Erin își smulse mâna din strânsoare.

– Atunci mărită-te tu cu el.

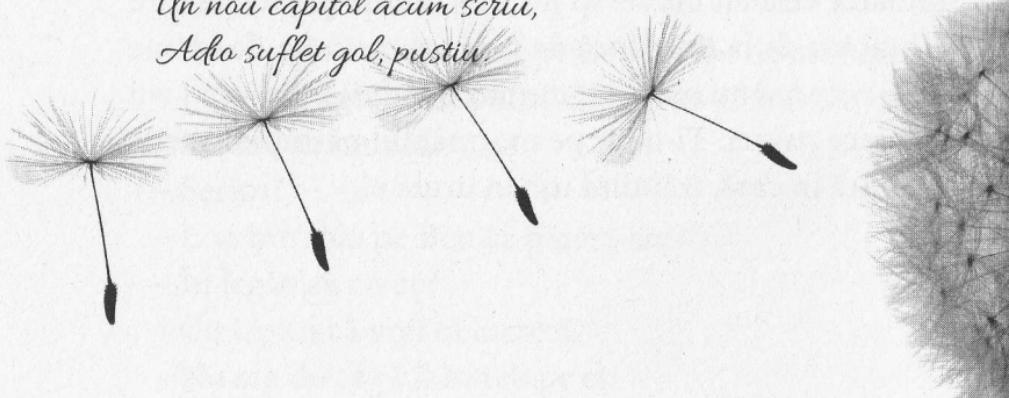
Nimic nu o pregătise pentru palma pe care Olga i-o lipi pe obraz. Câteva momente, niciuna nu zise nimic.

Erin o privi în ochi:

– Data viitoare când vei mai face asta, nu voi mai întoarce celălalt obraz. Îți jur că e ultimă palmă pe care o mai iau de la tine. Încă de la bătaia primită de la tine de la zece ani nu mai simt durere, dar data viitoare îți voi întoarce palma. Îți-o jur pe mormântul părinților mei!

Intră în casă, trântind ușa în urma ei.

Ai apărut în viața mea, când nici nu mai speram.
Ai fost raza de lumină de care mă țineam
Ai fost TOȚI o perioadă, eu te veneram,
Ai plecat ca o furtună, de tine mă țineam.
M-ai dărâmat, m-ai rupt bucăți,
Acum vrei să revii.
M-ai transformat, fără să poți iubit tu să mai fi.
Un suflet trist, un suflet gol
Am fost eu fără tine.
Acum regretă și vrei să te întorci la mine.
Regret, dar nu mai sunt ce-am fost
Acum îți dau cu flit.
Sunt tare mândră că pot să spun
Că mi-am revenit.
Sunt fericită, sunt iubită,
Și sunt cum mi-am dorit.
Un nou capitol acum scriu,
Adio suflet gol, pustiu.

Se scutură ușor. Priveliștea din fața ei era superbă. Nu se mai sătura să admire Jet d'Eau, o impresionantă fântână arteziană care arunca apă la 140 de metri deasupra Lacului Geneva. Se însera. Mergând încet, își continuă drumul până ajunse la un magazin, de unde plecă cu două pachete de țigări, *pentru orice eventualitate*, își zise, și cu o cafea, apoi o luă la pas înapoi spre apartamentul ei.

Spre deosebire de ziua precedentă, când fusese înnorat și frig, azi fusese cald și soare. Erin își puse o pereche de colanți și un tricou galben, încălță o pereche de tenisi albi și verifică să aibă în rucsac țigările și nelipsita brichetă, portofelul, cheile, telefonul și, ceva nou pentru ea, un aparat de fotografiat. Avea de gând să imortalizeze panorama Genevei.

Tocmai trecea prin fața Catedralei Sf. Petru din Orașul Vechi, care data din secolul al XII-lea și domina panorama orașului. Ochii ei râdeau veseli în timp ce fotografia grupul de opt fete, cu vîrste între 12 și 16 ani, care jucau șotronul în fața Catedralei. Se trezi țopăind în ritmul lor. După câteva minute, își trânti rucsacul și aparatul foto alături de bagajele fetelor și li se alătură. Săreau toate și râdeau în hohote, atrăgând atenția celor din jur, dar fără a-i deranja; păreau că se distrează de minune.

După aproape o oră de țopăielii, Erin își luă la revdere de la grupul gălăgios și se aşeză pe o bancă să se